

efter Kl. 9 Formiddag paa Helligdage, maa have Lov til at blive anvendt af Barbermestrene, naar disse Lærlinge til Gængæld faar dobbelt saa mange Fritimer en anden Dag i Ugen. At rejse hele dette Spørgsmaal, hvis Betydning for Barberfaget jeg i øvrigt erkender, har jeg ikke kunnet finde hensigtsmæssigt. Jeg tror, at man ikke ved Redaktionen af denne Bestemmelse har taget tilstrækkeligt Hensyn til alle de Forhold, som gør sig gældende, og kan derfor ikke anbefale den.

Jeg maa nu ganske henstille til det høje Ting, i hvor høj Grad det vil tiltræde de Principper, jeg havde nedlagt i Lovforslaget ved dets oprindelige Fremsættelse, og i hvor høj Grad det vil finde det hensigtsmæssigt at føre disse Bestemmelser ind i Loven igen. De 3 første Emner, jeg nævned, 10 Timers uafbrudt Frihed for Personalet, Søndagshvile og Siddepladser, er et Komplex af særlige Bestemmelser, som ikke positivt vedrører Spørgsmaalet om Butikslukningen. Jeg tror, at de foreslaaede Bestemmelser vilde være en værdifuld Forøgelse af den her omhandlede Lovgivning, men den vilde ogsaa kunne have Betydning uden disse Bestemmelser. Jeg vil henstille til Tinget at afgøre, om det finder det hensigtsmæssigt at indsætte dem igen, hvad jeg vil anbefale. Men ogsaa flere af Bestemmelserne om Lukning er gaaet ud af Lovforslaget, som det var affattet i Fjor. Jeg skal meget anbefale, at man bringer Lovforslaget i mere Overensstemmelse paa disse Punkter med Tingets Opfattelse i Fjor.

Birch: Da jeg som Ordfører for Venstre i Fjor i Januar Maaned ledede Forhandlingerne om det foreliggende Emne, udtalte jeg, at det var med en vis Ubehagsfølelse, at jeg gik til Behandlingen af denne Sag, og jeg forudsatte, at det gik mange som mig. Jeg maa da straks sige, at denne Ubehagsfølelse ikke er blevet ringere ved, hvad der er passeret siden i Fjor. Det er mig fremdeles ubehageligt at være med til at lovgive om saadanne Lapperier, som det i mange Tilfælde drejer sig om i det foreliggende Lovforslag, Lapperier, der har til Hensigt at gribe ind i den enkeltes Handlefrihed. Det forekommer mig at være trist at gribe ind paa et Omraade, hvor det er uomtvisteligt, at Indgriben baade har hidført og kan komme til at hidføre enkelte ringe stillede Familiers økonomiske Ruin. Det er ubehageligt at arbejde i et Udvalg, hvor man i den Grad

bliver overvældet med Andragender og Henvendelser, der gaar stik imod hinanden, som Tilfældet var i Folketingets Udvalg om denne Sag i Fjor, og det er mig yderligere ubehageligt at arbejde med et Lovforslag, om hvilket man kan sige sig selv, at der er overordentlig ringe Udsigt til, at det kan føres igennem i denne Samling, særlig naar man betænker, at Landstinget har haft det under Behandling fra 14. November 1913 til 24. April 1914 og har omkalfatret det, som Ministeren allerede har nævnt, paa meget væsentlige Punkter.

Sidst men ikke mindst er det mig ubehageligt i Aar at have med denne Sag at gøre, fordi det forekommer mig, at den højtærede Minister ved Fremsættelsen af Lovforslaget i Landstinget er gaaet frem paa en Maade, som jeg ikke finder rigtig overfor Folketinget, særlig ikke overfor det Udvalg, der i Fjor behandlede Sagen hernede. Det høje Ting vil maaske mindes, at der i Fjor forelaa en enstemmig Udvalgsbetænkning fra Folketingets Udvalg, og at Lovforslaget her blev vedtaget enstemmigt. I den nævnte Udvalgsbetænkning udtaler Udvalget, at der indenfor dette „har været delte Meninger om, hvor vidt man nu turde gaa“, og at „man har resigneret overfor Ønsker og Tvivl“ med den Hensigt, „at Lovforslaget ikke maatte bringes i Fare“. Man mente, at Lovforslaget „burde vende tilbage fra Udvalget med en enstemmig Indstilling“. Det var de Udtryk, som blev brugt af Folketingets Udvalg, og, som sagt, Lovforslaget blev enstemmigt vedtaget. Det forekommer mig da noget ejendommeligt, at man optager alt, hvad en Del af Udvalget gaar med til som Indrømmelser i Anledning af Resignation fra anden Side, men samtidig optager i det nye Lovforslag netop de Punkter, med Hensyn til hvilke den anden Del af Udvalget har resigneret i Anledning af den førstnævnte Parts Indrømmelser.

Det forekommer mig, som sagt, at det er en noget usædvanlig Fremgangsmaade, og jeg synes, at den kun kunde være fuldt forsvarlig, hvis der siden Forhandlingen i Fjor var fremkommet noget nyt, der paa Forhaand maatte siges at faa en væsentlig Indflydelse paa Tingenes Stilling til den foreliggende Sag. Jeg har derfor med Interesse spejdet efter, om noget saadant nyt er fremkommet, men udover nogle ganske enkelte Bemærkninger af den højtærede Minister om Fagenes Udøvere, de selvstændige handlende, har jeg kun fundet